

bekæmpelse ikke bare og alene er militær og politi, det er også udligning af kløfter, det er større ulandsbistand, også fra USA, det er en løsning af de konflikter, der gøder jordbunden for terrorismen.

KL 13.25

Og der må jeg sige, at jeg stadig væk ikke synes om statsministerens ordvalg i forhold til mellemøstenkonflikten med den indirekte blåstempling af Sharons angrebskrig som noget, der skulle bidrage til at fjerne terror i stedet for at forklare, hvad realiteten er, nemlig at den udøver terror, den avler terror, og derfor må en entydig europæisk opinion tage afstand fra den.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må også tilstå, at jeg undrede mig dybt over det indlæg, vi hørte før. Sidder vi i Folketingssalen, eller sidder vi på et værtshus ved en debat dér, tænkte jeg. Det er jo nærmest det sidste, man kunne få indtryk af gennem alle de giftigheder og perfiditeter, det lykkedes statsministeren at få fyret af her fra talerstolen.

Det viser jo noget om, at han er som kejseren uden klæder, han har ikke noget på. Statsministeren har ikke nogen holdning til de her spørgsmål. Vi har en lang og, synes jeg, principielt vigtig diskussion i dag, og hvad får man af svar fra statsministeren? Små bemærkninger om Enhedslistens årsmøde, bemærkninger om Radio Tirana, og jeg ved ikke hvad.

Jeg synes, at statsministeren burde tage sig sammen og forholde sig seriøst til det her spørgsmål og give nogle seriøse svar på de mange indlæg, der har været i dag, i stedet for den gang ordgas på gadedrengeniveau, som vi hørte netop før.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Se, det er jo en fantastisk ømskindethed, der er hos venstrefløjen. Nu har jeg ikke talt op, hvor mange timer jeg har siddet her i formiddag og hørt, for nu at bruge hr. Holger K. Niensens eget udtryk, på giftigheder og perfiditeter og falske påstande om, hvad der er regeringens mellemøstenpolitik, og det kan jeg godt sige direkte til hr. Holger K. Nielsen og andre: Det bliver afvist prompte, og der bliver givet igen med samme mønt. Det er derfor, jeg har tilladt mig at gå direkte til værks og præcisere, hvad det er, der er regeringens mellemøstenpolitik, og hvad det er, jeg rent faktisk har sagt, og nu gentager jeg det så, og jeg fastholder det:

Det er for mig at se forståeligt og forklarligt, at det israelske samfund føler behov for at forsvare sig imod selvmordsbomber. Jeg gad nok vide, hvem der ikke synes, det er forståeligt og forklarligt. Men det, at man kan indse, hvad det er, der fører til det, er da ikke det samme, som at man siger, at det er en løsning på problemerne, for det er det jo ikke, og det er jo derfor, at det internationale samfund må lægge pres på begge parter, på palæstinensere såvel som på israelere.

Israelerne skal trække sig tilbage, palæstinenserne skal stoppe selvmordsbomberne, man skal til forhandlingsbordet, og den langsigtede løsning er, at to selvstændige stater, Israel og Palæstina, kan leve fredeligt side om side inden for sikre grænser. Dette er regeringens mellemøstenpolitik, og den ligger inden for rammerne af FN-beslutninger og EU-beslutninger og den amerikanske holdning.

Lad mig så endelig sige til hr. Mogens Lykkes toft: Ja, det er regeringens opfattelse, at Kyotoaftalen også burde ratificeres af USA. Vi viser det gode eksempel ved at gøre det. Det er da vores opfattelse, at det ville være ønskeligt med aftaler om nedrustning. Jeg tror, at der kommer frem skridt på det punkt under topmødet mellem Bush og Putin, og det er da regeringens opfattelse, at terrorbekæmpelse er andet end hårdt militær. Terrorbekæmpelse har også en politisk dimension, terrorbekæmpelse har også en økonomisk dimension, det er vi fuldstændig enige om.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har jeg tre korte bemærkninger, og den første er til hr. Keld Albrechtsen og derefter hr. Holger K. Nielsen og så hr. Mogens Lykkes toft.

KL 13.30

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, at jeg reagerede ømskindet. Jeg synes, at jeg reagerede meget stilfærdigt på et uhyre polemisk og usagligt indlæg, som statsministeren kom med, og jeg vil gerne opfordre til, at vi sænker tonefaldet og diskuterer på et rimeligt niveau. Men så må jeg alligevel sige, at når statsministeren nu gentager og fastholder sin udtalelse om forståeligheden og forklarligheden af Israels besættelse og indrykning i de besatte områder, så viser det, at dansk udenrigspolitik har et fundamentalt problem. Og det problem er statsministerens påståelighed og manglende vilje til at erkende en fejltagelse.